

Arrest

nr. 147 772 van 15 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat F. HASOYAN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake L.D. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L.D., verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en werd op 16/04/1990 te Gumri geboren.

In 1997 stierf de zoon van de oom van uw vader tijdens een detentie op het politiekantoor in Gumri. Ze ensceneerden evenwel dat hij zelfmoord had gepleegd.

Zijn vader en uw vader dienden een klacht tegen de politie in bij verscheidene instanties en organisaties waaronder het Helsinki Comité.

Omwille van die klachten werd uw familie door de politie gevisieerd en meerdere malen bedreigd.

Zo werden uw beide broers, A.D. (ov X) en Ar.D., in 2001 van een moord beschuldigd. A.D. werd een paar dagen vastgehouden terwijl Ar.D. 6 maanden werd vastgehouden. Tijdens hun detentie zouden ze zijn mishandeld.

Voorts ontving de bevelhebber van Ar.D., tijdens zijn legerdienst die tot 2003 duurde, een brief van de politie waarin gevraagd werd om het hem tijdens zijn dienstplicht moeilijk te maken.

In 2002 werd A.D. nogmaals door de politie opgepakt nadat er een granaat op een huis was gegooid. Na enkele dagen werd hij terug vrijgelaten.

In datzelfde jaar werd uw neef tijdens zijn legerdienst in Nagorno-Karabach gedood. Officieel werd hij door de Azeri strijdkrachten (die toen in conflict met Armenië waren) gedood, maar hij zou feitelijk door Armenen zijn vermoord.

In juli 2006 werd een poging gedaan om uw moeder omver te rijden. Uw broer Ar.D. kon haar tijdelijk wegduwen maar raakte hierbij zelf gewond.

In oktober 2006 verhuisde u met uw moeder en uw 2 broers naar Rusland om uw vader te gaan vervoegen die reeds voordien naar Rusland was verhuisd.

In december 2006 werd een vriend van uw vader in Rusland gedood door mensen met een Armeens uiterlijk. Ze zouden verkeerdelijk gedacht hebben dat het uw vader betrof.

In 2007 vluchtten uw ouders, Av.D. (ov 6.044.809) en H.D. (ov 6.044.809) naar België waar ze datzelfde jaar een asielaanvraag indienden.

In januari 2010 keerde u met uw echtgenoot, E.Y. (ov 7.700.676), vanuit Oekraïne naar Armenië terug. Jullie vestigden zich in Echmiatsin.

In augustus 2010 vervoegden uw 2 broers, Ar.D. en A.D., jullie. In augustus 2010 werd A.D. neergeschoten. Hij overleefde de aanslag, maar zal wellicht nooit meer kunnen lopen.

In 2011 vluchtte A.D. in navolging van zijn ouders naar België waar hij een asielaanvraag indiende. Op 05/03/2013 besloot uw broer Ar.D. Armenië te verlaten nadat hij reeds enkele malen een verdachte auto had zien rondrijden. U wist niet waar hij naartoe trok.

Op 15/03/2013 werd uw echtgenoot ontvoerd. Tijdens zijn ontvoering werd hij mishandeld en bedreigd. Hij kreeg een maand de tijd om hen te laten weten waar Ar.D. zich bevond. De dag nadien werd hij bewusteloos op straat gedumpt.

Na dit incident besloten jullie bij familie in Jerevan onder te duiken. In deze periode ontvingen jullie een dreigetelefoon.

In april 2013 ontvluchtte u samen met uw echtgenoot Armenië en reisde naar België waar jullie op 13/04/2013 aankwamen.

Op 06/05/2013 dienden jullie er een asielaanvraag in die evenwel niet in overweging werd genomen daar Italië volgens de Dublin II verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvraag.

Op 10/03/2014 diende jullie een tweede asielaanvraag in.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: jullie huwelijksakte, de geboorteaktes, het erkenningsbewijs van jullie zoon, het militair boekje, jullie paspoorten en 4 getuigenbrieven met daarbij horende kopieën van paspoorten.

Op 21/03/2014 werd jullie asielaanvraag door het Commissariaat-generaal in overweging genomen. Nadat het Commissariaat-generaal tot 2 keer toe een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming had genomen, werden uw ouders tijdens hun tweede asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als vluchteling erkend.

Uw broer A.D. verkreeg eveneens, nadat het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming voor hem had genomen, de vluchtelingenstatus van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Motivering

Voorafgaand dient te worden gesteld dat het feit dat zowel uw beide ouders als uw broer door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als vluchteling erkend werden, op zich onvoldoende is om u en uw echtgenoot het statuut van vluchteling of de subsidiaire bescherming te verlenen.

Uw ouders kwamen reeds in 2007 in België aan en zijn sindsdien niet meer naar hun land van herkomst teruggekeerd, dit terwijl u pas in 2013 in België aankwam en samen met uw echtgenoot tussen 2010 en 2013 nog in Armenië hebt gewoond.

Aangaande de erkenning van uw broer A.D. dient te worden vastgesteld dat hij in 2011 naar België kwam en in 2012 uiteindelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als vluchteling werd erkend.

Uit de lezing van het arrest (punt 5.8 en 5.9) blijkt dat hij de status heeft verkregen op basis van het principe van eenheid van gezin (invaliditeit en afhankelijkheid van ouders die als vluchteling in België erkend waren) en niet op basis van een persoonlijke vervolgingsvrees – een kopie van het betreffende arrest werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Gezien het feit u getrouwd bent, nog jarenlang na het vertrek van uw ouders met uw echtgenoot in Armenië leefde en er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u omwille van bepaalde redenen (zoals ziekte of invaliditeit) nog steeds afhankelijk zou zijn van uw ouders, is het principe van eenheid van gezin niet van toepassing op u.

Bijgevolg is het noodzakelijk dat u een persoonlijke vrees voor vervolging aantoont zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw terugkeer in 2010 naar Armenië, nadat u sinds 2007 in Rusland en Oekraïne hebt gewoond, 3 vervolgingsfeiten aanhaalde: namelijk de beschieting van uw broer A.D. in 2010, de ontvoering van uw man en de dreigtelefoon kort voor jullie vertrek.

Echter slaagde u er niet in deze vervolgingsfeiten op een geloofwaardige manier naar voor te brengen.

Betreffende de beschieting van uw broer A.D. in 2010 waarvan u stelde dat de politie van Gumri hiervoor verantwoordelijk was, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal reeds tijdens zijn asielpcedure vaststelde dat het op basis van objectieve informatie (zie cedocafiche waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) niet geloofwaardig is dat de politie verantwoordelijk zou zijn voor deze beschieting.

Deze inschatting werd niet in twijfel getrokken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in haar arrest duidelijk aangeeft dat de politie van Gumri niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het schietincident (zie arrest broer, punt 5.4).

U brengt geen elementen aan die een ander licht op deze inschatting kan werpen.

Aangaande de aanleiding van jullie vertrek uit Armenië, namelijk de ontvoering van uw echtgenoot, werden er enkele tegenstrijdigheden vastgesteld.

Op 15/03/2013 werd uw man ontvoerd teneinde uw broer Ar.D. te viseren. U verklaarde dat zijn moeder niet thuis was toen uw man weer thuis kwam. Naar het einde van het CGVS – asiелgehoor toe stelde dan weer niet te weten of uw schoonmoeder thuis was toen uw man door de burens naar huis werd gebracht (CGVS p.15-16).

Uw man verklaarde echter dat zowel u als zijn moeder de deur openden toen hij door de burens naar huis werd gebracht en dat hij u en zijn moeder daar voor het eerst zag nadat hij was ontvoerd (CGVS man p.4).

Geconfronteerd met zijn verklaring dat u en zijn moeder samen de deur openden, ontkende u dit (CGVS p.16).

Echter kan worden verwacht dat jullie verklaringen gelijklopen betreffende het feit of zijn moeder al dan niet aanwezig was op het moment dat hij door de burens naar huis werd gebracht.

Voorts werd een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het feit of u al dan niet van zinnens was de politie te bellen nadat uw man door de burens was teruggevonden.

In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u de politie wilde bellen, maar dat uw man u tegenhield (DVZ verklaringen 3.5).

Tijdens het CGVS –asiелgehoor verklaarde u echter dat u nooit de politie heeft willen bellen en dat het zelfs nooit in u opkwam om de politie te bellen.

Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst gaf u een ontwijkend en weinigzeggend antwoord in de trant dat er toen allerlei gedachten door u heen gingen (CGVS p.14).

Gezien u stelde dat uw familie reeds jarenlang problemen met de politie, dit evenwel in Gumri, had, kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over het feit of u al dan niet de intentie had om de politie op de hoogte te stellen van het feit dat uw man het slachtoffer van een ontvoering en slagen was geweest.

Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden betreffende dit ene vervolgingsfeit is dan ook nefast voor jullie geloofwaardigheid.

Voorts werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld betreffende de periode waarin jullie in Jerevan onderdoken en aangaande de dreigtelefoon die jullie ontvingen.

U verklaarde dat jullie op 18/03/2014 naar de grootmoeder van uw man in Jerevan gingen. U gaf aan dat jullie een week bij de grootmoeder verbleven waarna jullie enkele dagen bij een tante van hem verbleven. Tenslotte verbleven jullie hierna nog ongeveer 15 dagen bij de grootmoeder alvorens jullie naar België vertrokken (CGVS p.2-3, 11,15).

Uw man verklaarde echter dat jullie na 2 weken enkele dagen bij de tante verbleven waarna jullie nog een week bij de grootmoeder verbleven alvorens naar België te vertrekken.

Gevraagd of de eerste periode bij de grootmoeder dan dubbel zolang was als de tweede periode bij de grootmoeder, bevestigde hij dit (CGVS man p.5-6).

Geconfronteerd met zijn verklaringen hieromtrent stelde u dat u had gezegd enkele dagen.

Gezien het feit dat u had aangegeven dat u na het verblijf bij zijn tante nog 15 dagen bij de grootmoeder had verbleven, gaat dergelijke uitleg niet op.

Hiermee geconfronteerd kon u plots niet meer zeggen hoelang u respectievelijk de eerste als de tweede periode bij zijn grootmoeder had verbleven.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor bepaalde verschillen in een tijds kader, dient te worden vastgesteld dat jullie verklaringen betreffende hoelang jullie bij de grootmoeder hebben verbleven danig uiteenlopen dat het de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent ondermijnt.

Dit wordt ook bevestigd door jullie tegenstrijdigheden aangaande het moment waarop jullie een dreigetelefoon ontvingen.

U gaf aan dat er 3-4 dagen voor jullie vertrek naar België een dreigetelefoon kwam. Dat was nadat jullie bij zijn tante in Jerevan hadden verbleven (CGVS p. 14).

Uw man verklaarde eveneens dat er een dreigetelefoon kwam in de periode dat jullie ondergedoken leefden. Hij stelde echter dat deze reeds 10 dagen na zijn ontvoering kwam en dit was vooraleer jullie enkele dagen bij de tante hadden verbleven.

Toen hij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd, stelde uw man enkel dat dit niet klopte (CGVS man p.6).

Gezien mag worden verwacht dat jullie verklaringen betreffende de enige dreigetelefoon die jullie hebben gekregen enigszins overeenkomen, gaat dergelijke loutere ontkenning niet op om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Uit uw relaas blijkt dan ook niet dat er bij u een persoonlijke vrees voor vervolging kan worden vastgesteld zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De vervolgingsfeiten die de aanleiding van uw vertrek betreffen kon u immers niet aannemelijk maken en voor het overige zijn u of uw echtgenoot nooit (rechtstreeks) het slachtoffer van daden van vervolging geweest.

Voorts dateren de vervolgingsfeiten die uw ouders aanhaalden uit 2006 (en vroeger), zijn er geen geloofwaardige indicaties dat u of uw familie sindsdien nog vervolgingsproblemen hebben gekend en blijkt dat u in 2010 vrijwillig naar Armenië terugkeerde en daar tot 2013 samen met uw echtgenoot woonde.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw man neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Jullie huwelijksakte, de geboorteaktes, het erkenningsbewijs van jullie zoon, het militair boekje en jullie paspoorten bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven. De 4 getuigenbrieven met bijhorende kopie van het paspoort vertonen een sterk gesolliciteerd karakter en hebben geen enkele objectieve bewijswaarde.

Dergelijke documenten kunnen dan ook enkel een ondersteunende werking hebben bij een geloofwaardig relaas, wat geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake E.Y. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, E.Y., verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn.

U werd op 25/09/1985 te Echmiatsin geboren en bent gehuwd met L.D. (ov 7.700.676).

In 2013 werd u ontvoerd door mensen die de familie van uw vrouw reeds sinds 1997 viseren. Na een dag werd u vrijgelaten, maar werd tijdens uw vasthouding mishandeld.

Omwille van deze ontvoering besloten u en uw vrouw Armenië te ontvluchten en reisden op 13/04/2013 naar België.

Op 06/05/2013 dienden jullie er een eerste asielaanvraag in. Deze werd evenwel niet in overweging genomen daar Italië volgens de Dublin II verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvraag.

Op 10/03/2014 diende jullie een tweede asielaanvraag in.

Op 21/03/2014 werd jullie asielaanvraag door het Commissariaat-generaal in overweging genomen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenote werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde motieven baseert uw asielaanvraag als degene die door uw echtgenote, L.D., werden aangehaald (CGVS p.2-3).

In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van jullie asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenote luidt als volgt:

"Voorafgaand dient te worden gesteld dat het feit dat zowel uw beide ouders als uw broer door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als vluchteling erkend werden, op zich onvoldoende is om u en uw echtgenoot het statuut van vluchteling of de subsidiaire bescherming te verlenen.

Uw ouders kwamen reeds in 2007 in België aan en zijn sindsdien niet meer naar hun land van herkomst teruggekeerd, dit terwijl u pas in 2013 in België aankwam en samen met uw echtgenoot tussen 2010 en 2013 nog in Armenië hebt gewoond.

Aangaande de erkenning van uw broer A.D. dient te worden vastgesteld dat hij in 2011 naar België kwam en in 2012 uiteindelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als vluchteling werd erkend.

Uit de lezing van het arrest (punt 5.8 en 5.9) blijkt dat hij de status heeft verkregen op basis van het principe van eenheid van gezin (invaliditeit en afhankelijkheid van ouders die als vluchteling in België erkend waren) en niet op basis van een persoonlijke vervolgingsvrees – een kopie van het betreffende arrest werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Gezien het feit u getrouwd bent, nog jarenlang na het vertrek van uw ouders met uw echtgenoot in Armenië leefde en er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u omwille van bepaalde redenen (zoals ziekte of invaliditeit) nog steeds afhankelijk zou zijn van uw ouders, is het principe van eenheid van gezin niet van toepassing op u.

Bijgevolg is het noodzakelijk dat u een persoonlijke vrees voor vervolging aantoont zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw terugkeer in 2010 naar Armenië, nadat u sinds 2007 in Rusland en Oekraïne hebt gewoond, 3 vervolgingsfeiten aanhaalde: namelijk de beschieting van uw broer A.D. in 2010, de ontvoering van uw man en de dreigtelefoon kort voor jullie vertrek.

Echter slaagde u er niet in deze vervolgingsfeiten op een geloofwaardige manier naar voor te brengen.

Betreffende de beschieting van uw broer A.D. in 2010 waarvan u stelde dat de politie van Gumri hiervoor verantwoordelijk was, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal reeds tijdens zijn asielpcedure vaststelde dat het op basis van objectieve informatie (zie cedocafiche waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) niet geloofwaardig is dat de politie verantwoordelijk zou zijn voor deze beschieting.

Deze inschatting werd niet in twijfel getrokken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in haar arrest duidelijk aangeeft dat de politie van Gumri niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het schietincident (zie arrest broer, punt 5.4).

U brengt geen elementen aan die een ander licht op deze inschatting kan werpen.

Aangaande de aanleiding van jullie vertrek uit Armenië, namelijk de ontvoering van uw echtgenoot, werden er enkele tegenstrijdigheden vastgesteld.

Op 15/03/2013 werd uw man ontvoerd teneinde uw broer Ar.D. te viseren. U verklaarde dat zijn moeder niet thuis was toen uw man weer thuis kwam. Naar het einde van het CGVS – asielgehoor toe stelde dan weer niet te weten of uw schoonmoeder thuis was toen uw man door de burens naar huis werd gebracht (CGVS p.15-16).

Uw man verklaarde echter dat zowel u als zijn moeder de deur openden toen hij door de burens naar huis werd gebracht en dat hij u en zijn moeder daar voor het eerst zag nadat hij was ontvoerd (CGVS man p.4).

Geconfronteerd met zijn verklaring dat u en zijn moeder samen de deur openden, ontkende u dit (CGVS p.16).

Echter kan worden verwacht dat jullie verklaringen gelijklopen betreffende het feit of zijn moeder al dan niet aanwezig was op het moment dat hij door de burens naar huis werd gebracht.

Voorts werd een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het feit of u al dan niet van zinnens was de politie te bellen nadat uw man door de burens was teruggevonden.

In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u de politie wilde bellen, maar dat uw man u tegenhield (DVZ verklaringen 3.5).

Tijdens het CGVS –asielgehoor verklaarde u echter dat u nooit de politie heeft willen bellen en dat het zelfs nooit in u opkwam om de politie te bellen.

Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst gaf u een ontwijkend en weinigzeggend antwoord in de trant dat er toen allerlei gedachten door u heen gingen (CGVS p.14).

Gezien u stelde dat uw familie reeds jarenlang problemen met de politie, dit evenwel in Gumri, had, kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over het feit of u al dan niet de intentie had om de politie op de hoogte te stellen van het feit dat uw man het slachtoffer van een ontvoering en slagen was geweest.

Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden betreffende dit ene vervolgingsfeit is dan ook nefast voor jullie geloofwaardigheid.

Voorts werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld betreffende de periode waarin jullie in Jerevan onderdoken en aangaande de dreigtelefoon die jullie ontvingen.

U verklaarde dat jullie op 18/03/2014 naar de grootmoeder van uw man in Jerevan gingen. U gaf aan dat jullie een week bij de grootmoeder verbleven waarna jullie enkele dagen bij een tante van hem verbleven. Tenslotte verbleven jullie hierna nog ongeveer 15 dagen bij de grootmoeder alvorens jullie naar België vertrokken (CGVS p.2-3, 11,15).

Uw man verklaarde echter dat jullie na 2 weken enkele dagen bij de tante verbleven waarna jullie nog een week bij de grootmoeder verbleven alvorens naar België te vertrekken.

Gevraagd of de eerste periode bij de grootmoeder dan dubbel zolang was als de tweede periode bij de grootmoeder, bevestigde hij dit (CGVS man p.5-6).

Geconfronteerd met zijn verklaringen hieromtrent stelde u dat u had gezegd enkele dagen.

Gezien het feit dat u had aangegeven dat u na het verblijf bij zijn tante nog 15 dagen bij de grootmoeder had verbleven, gaat dergelijke uitleg niet op.

Hiermee geconfronteerd kon u plots niet meer zeggen hoelang u respectievelijk de eerste als de tweede periode bij zijn grootmoeder had verbleven.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor bepaalde verschillen in een tijds kader, dient te worden vastgesteld dat jullie verklaringen betreffende hoelang jullie bij de grootmoeder hebben verbleven danig uiteenlopen dat het de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent ondermijnt.

Dit wordt ook bevestigd door jullie tegenstrijdigheden aangaande het moment waarop jullie een dreigtelefoon ontvingen.

U gaf aan dat er 3-4 dagen voor jullie vertrek naar België een dreigtelefoon kwam. Dat was nadat jullie bij zijn tante in Jerevan hadden verbleven (CGVS p. 14).

Uw man verklaarde eveneens dat er een dreigtelefoon kwam in de periode dat jullie ondergedoken leefden. Hij stelde echter dat deze reeds 10 dagen na zijn ontvoering kwam en dit was vooraleer jullie enkele dagen bij de tante hadden verbleven.

Toen hij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd, stelde uw man enkel dat dit niet klopte (CGVS man p.6).

Gezien mag worden verwacht dat jullie verklaringen betreffende de enige dreigtelefoon die jullie hebben gekregen enigszins overeenkomen, gaat dergelijke loutere ontkenning niet op om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Uit uw relaas blijkt dan ook niet dat er bij u een persoonlijke vrees voor vervolging kan worden vastgesteld zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De vervolgingsfeiten die de aanleiding van uw vertrek betreffen kon u immers niet aannemelijk maken en voor het overige zijn u of uw echtgenoot nooit (rechtstreeks) het slachtoffer van daden van vervolging geweest.

Voorts dateren de vervolgingsfeiten die uw ouders aanhaalden uit 2006 (en vroeger), zijn er geen geloofwaardige indicaties dat u of uw familie sindsdien nog vervolgingsproblemen hebben gekend en blijkt dat u in 2010 vrijwillig naar Armenië terugkeerde en daar tot 2013 samen met uw echtgenoot woonde.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw man neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Jullie huwelijksakte, de geboorteaktes, het erkenningsbewijs van jullie zoon, het militair boekje en jullie paspoorten bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven. De 4 getuigenbrieven met bijhorende kopie van het paspoort vertonen een sterk gesolliciteerd karakter en hebben geen enkele objectieve bewijswaarde.

Dergelijke documenten kunnen dan ook enkel een ondersteunende werking hebben bij een geloofwaardig relaas, wat geenszins het geval is."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 september 2014 (zie p. 2) een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht *iuncto* artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ze geven een theoretische uiteenzetting over de vrees voor vervolging.

Ze merken eerst en vooral op dat de ouders van verzoekster sedert het jaar 2007 in België verblijven alwaar ze samen met hun zoon A., verzoeksters broer, als vluchteling zijn erkend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ze besluiten dat deze erkenningen zonder meer aanduiden dat ze rechtstreeks of onrechtstreeks problemen hebben ondervonden in hun land van herkomst.

Verzoekers herhalen kort hun asielrelaas.

Aangaande de beschieting van verzoeksters broer door de politiediensten van Gumri, verwijzen verzoekers naar "*pertinente informatie*" van 2008 van "*US Department of State*", "*Freedom House*" en "*Human Rights Watch*" aangaande de corruptie en problemen bij de Armeense politie.

Volgens verzoekers is het argument van de commissaris-generaal dat de politiediensten van Gumri niet achter de beschieting van haar broer zouden zitten, niet afdoende, "*gelet op de heersende corruptie en straffeloosheid in het politieapparaat in Armenië*". Ze achten het derhalve "*niet totaal uitgesloten dat de plaatselijke politionele diensten te Gulri (Armenië) verantwoordelijk zouden zijn voor voornoemde daden*".

Bovendien, zo stellen verzoekers, heeft verzoekster verklaard dat de beschieting op haar broer heeft plaatsgevonden met een Tokarev TT 33, met name een wapen dat uitsluitend gebruikt wordt door de politie. Door dit punt niet te onderzoeken en te motiveren, zou de commissaris-generaal de motiveringsplicht schenden.

Ze laten gelden dat, zo de bewijslast in beginsel op de asielzoeker zelf rust, deze echter niet zo ver gaat dat de asielzoeker moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook daadwerkelijk zal plaatsvinden; het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot redelijkerwijze te verwachten vervolging volstaat, wat *in casu* volgens hen het geval is gelet op het gegeven dat verzoeksters ouders en haar broer A. als vluchteling zijn erkend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ze herhalen dat ze zich precies op dezelfde problematiek steunen.

Volgens verzoekers moet rekening worden gehouden "*met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven*".

Ze voeren aan dat de commissaris-generaal zich vastpint "*op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn*", waardoor de motivering van de beslissingen als niet afdoende draagkrachtig en deugdelijk dient te worden afgewezen.

Ze merken nog op dat verzoekster, op het ogenblik dat verzoeker in maart 2013 afgeranseld en quasi buiten bewustzijn door de burens naar huis werd gebracht, "*in een emotionele en psychologische shockeffect*" (*sic*) verkeerde en zij zich derhalve "*niet kon herinneren of de moeder van haar echtgenoot thuis was en/of zij al dan niet samen de deur openden en/of zij al dan niet zinnens was om onmiddellijk de politiediensten te contacteren*". Volgens verzoekers is het niet abnormaal dat verzoekster na een dergelijke trauma geen gelijklopende verklaringen aflegt met verzoeker, die tevens buiten bewustzijn was en zich weinig van dit voorval kon herinneren.

De weerhouden tegenstrijdigheid aangaande de periode van het verborgen verblijf in Jerevan bij de grootmoeder en tante van de man, betreft volgens verzoekers "*een verschil van één week en het verschil in enkele dagen van het ontvangen van de dreigtelefoon*", wat ze afdoen als "*ongegronde kleinigheden en uitvluchten*".

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting over de bewijslast, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens verzoekers heeft (zie p. 6) “*de minister van Binnenlandse Zaken*” (*sic*) de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitevinding, wat *in casu* niet gebeurd is; dit maakt volgens hen dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de (zie p. 6) “*Minister van Binnenlandse Zaken*” (*sic*).

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk maken, gelet op:

(i) het feit dat op basis van informatie van CEDOCA, door de commissaris-generaal en de Raad niet aangenomen werd dat de politie van Gumri verantwoordelijk was voor de beschieting van broer A.D. van verzoekster in 2010;

(ii) de tegenstrijdige en incoherente verklaringen van verzoekers over de ontvoering van verzoeker (zie het verhoorverslag van 1 april 2014 van L.D., p. 14-16; zie het verhoorverslag van 1 april 2014 van E.Y., p. 4; zie verklaringen DVZ, vraag 3.5), over de periode waarin verzoekers in Jerevan onderdoken en over de dreigtelefoon die ze zouden hebben ontvangen (zie het verhoorverslag van L.D., p. 2, 3, 11, 14, 15; zie het verhoorverslag van E.Y., p. 5, 6).

Aangaande de beschieting van voormelde A.D. door de politiediensten van Gumri, verwijzen verzoekers in hun verzoekschrift naar “*pertinente informatie*” van 2008 van “*US Department of State*”, “*Freedom House*” en “*Human Rights Watch*” aangaande de corruptie en problemen bij de Armeense politie.

Volgens verzoekers is het argument van de commissaris-generaal dat de politiediensten van Gumri niet achter de beschieting van haar broer zouden zitten niet afdoende, *“gelet op de heersende corruptie en straffeloosheid in het politieapparaat in Armenië”*. Ze achten het derhalve *“niet totaal uitgesloten dat de plaatselijke politionele diensten te Gulri (Armenië) verantwoordelijk zouden zijn voor voornoemde daden”*.

De Raad herhaalt dat, op basis van objectieve informatie van CEDOCA, reeds door de commissaris-generaal en de Raad geoordeeld werd dat de politie van Gumri niet verantwoordelijk was voor de beschieting van verzoeksters broer A.D. in 2010.

Uit het arrest van 25 juli 2012 van de Raad blijkt dat, gelet op de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, de beschieting waarvan A.D. het slachtoffer was niet kan worden toegeschreven aan de politie van Gumri en dat door A.D. in zijn beroep werd nagelaten aan te tonen dat de informatie van CEDOCA niet betrouwbaar is.

De Raad stelt vast dat uit de informatie dienaangaande door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat CEDOCA informatie terugvond over een incident op 11 september 2010 waarbij A.D. beschoten werd. Uit deze info blijkt echter dat dit incident een dronkenmans ruzie in een hotel betrof, dat het parket verzoekers vriend A.K. beschuldigde van poging tot moord, ondanks dat de omstandigheden die op een ongeluk leken te wijzen, en dat de rechtbank de versie van het ongeluk heeft gevolgd.

Het citeren van algemene informatie van 2008 -voor het incident waarbij A.D. werd beschoten in het jaar 2010-, die overigens niet bij het verzoekschrift wordt gevoegd, en de verklaring dat de beschieting op A.D. heeft plaatsgevonden met een Tokarev TT 33, met name een wapen dat uitsluitend gebruikt wordt door de politie, tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie -die ze betwisten- niet correct is.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat rekening moet worden gehouden *“met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven”*.

Verzoekers merken nog op dat verzoekster, op het ogenblik dat verzoeker in maart 2013 afgeranseld en quasi buiten bewustzijn door de burens naar huis werd gebracht, op dat ogenblik zich *“in een emotionele en psychologische shockeffect”* (sic) verkeerde en zij zich derhalve *“niet kon herinneren of de moeder van haar echtgenoot thuis was en/of zij al dan niet samen de deur openden en/of zij al dan niet zinnens was om onmiddellijk de politiediensten te contacteren”*. Volgens verzoekers is het niet abnormaal dat verzoekster na een dergelijk trauma, geen gelijklopende verklaringen aflegde met deze van verzoeker, die tevens buiten bewustzijn was en zich weinig van dit voorval kon herinneren.

De weerhouden tegenstrijdigheid aangaande de periode van het verblijf in Jerevan bij de grootmoeder en tante van de man, betreft volgens verzoekers *“een verschil van één week en het verschil in enkele dagen van het ontvangen van de dreigtelefoon”*, wat ze afdoen als *“ongegrunde kleinigheden en uitvluchten”* in hoofde van de commissaris-generaal.

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en gelijklopende wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De Raad benadrukt verder dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers nog aan dat de ouders van verzoekster sedert het jaar 2007 in België verblijven alwaar ze samen met hun zoon A., verzoeksters broer, als vluchteling zijn erkend door de Raad; ze stellen dat deze zich precies op dezelfde problematiek als de hunne steunen en zijn van oordeel dat deze erkenningen zonder meer aanduiden dat ze ook rechtstreeks of onrechtstreeks problemen hebben ondervonden in hun land van herkomst.

De Raad wijst er vooreerst op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekers. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maken verzoekers geenszins aannemelijk dat ze een persoonlijke vrees voor vervolging dienen te koesteren, temeer daar de vervolgingsfeiten die de ouders van verzoekster aanhaalden uit het jaar 2006 (en vroeger) dateren, er geen geloofwaardige indicaties zijn dat verzoekers of hun familie sindsdien nog vervolgingsproblemen hebben gekend en verzoekers in 2010 vrijwillig naar Armenië terugkeerden en daar tot 2013 samen woonden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Het ongeloofwaardig relaas van verzoekers kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE